

saaledes er blevet noget begrænset, synes den dog mine Meningsfæller og mig at være for vid, ogsaa fordi det nu i § 4 er foreslaaet, at der kan handles med Institutioner, som ikke driver egentlig Næring. Det har jo dog tidligere altid været Meningen, at de udenlandske Handelsrejsende kun maatte handle med dem, der drev egentlig Næring.

Dansk Erhvervsliv lider under en betydelig Arbejdsløshed, hvorfor det gælder om at fremme Afsætningen af vort eget Lands Produkter, og det naturligvis først og fremmest indenfor Landets eget Omraade, for derved at forøge Beskæftigelsesgraden. Men dette sker ikke ved, at man selv i det nu noget begrænsede Omfang letter Adgangen for Tilbud og Salg af Varer fra Lande, hvis Valuta ligger lavere end vort Lands, og som bl. a. derfor kan sælge billigere end vi. De store Verdensriger har jo i øvrigt den Fordel fremfor de mindre Lande, at de har deres store Hjemmeforbrug, der giver Adgang til en Massefabrikation, som billigere Fremstillingen og tillader at kaste eventuel Overproduktion ind i andre, mindre Lande til Priser, som disses Erhverv, grundet paa deres eget mindre Hjemmemarked, ikke kan hamle op med. Jeg erkender saa godt som nogen, at dansk Produktion bør gøres fuldt ud konkurrencedygtig med Udlændets, men ved den pludselige og uforudsete Overgang fra de abnorme Valutaforhold, der har haft et haardt Tag her i Landet, til vore Penges nu genvundne Paritet maa der gives en vis Respit, saa at Næringslivet kan faa tilpasset sig efter de ændrede Forhold. Medens det i Valutaordningen af 20. December 1924 var beregnet, at Dollars først i det pr. 1. Januar 1927 udløbne Halvaar skulde have været i 5 Kr. 32 Ø., var de allerede den 5. Maj 1925 i 5 Kr. 31 Ø., og nu staar jo Dollars i 3 Kr. 75 Ø. Det er en Udvikling saa indgribende, saa ekstraordinær, at noget tilsvarende vel neppe kan tænkes at komme igen. Men det kræver ogsaa et Hensyn. At vi maa ned med alle vore Omkostninger, er jeg ganske enig i; men Overgangen er svær, og sværere bliver den, jo mere man aabner Adgang for Tilbud og Salg udefra. Dersom det ikke var saadan, at vi efter en stor Arbejdsløshed hele Vinteren igennem i Foraarets bedste Tid havde over 60 000 arbejdsløse, vilde man maaske ikke være saa betænkelig ved at lade Udlandets Konkurrence tumle sig ude i de yderste Dele af Landet. Men som Forholdene er, maa

der Tid til, for at vi kan tilpasse os efter den hurtigt ændrede økonomiske Situation. Den Virkning, som Lovforslagets Bestemmelser efter min Mening kan faa for Dele af det danske Erhvervsliv, der dog giver Beskæftigelse til mange Mennesker, bevirker, at jeg gerne vil have, at der ogsaa her i Tinget gives Lejlighed til gennem en Udvalgsbehandling at se lidt nærmere paa Lovforslaget. Efter de Udtalelser, som det ærede 8de Medlem for 5te Kred (Johannes Jensen) fremsatte, forstaar jeg ogsaa, at der vil være Ørenlyd for Tanken om, at Lovforslaget underkastes en Udvalgsbehandling her i Tinget. Jeg kan ikke se, at dette Lovforslag kan fremme Beskæftigelsen i vort Land; jeg skønner, at det snarere vil virke hemmende; og noget saadant har jo dog ikke været Meningen.

Det kunde være af Interesse, hvis den højtærede Handelsminister har Oplysninger om, hvorvidt Afgiftslettelsen og særlig de 45 Dages Beviser har øget Tilgangen af Handelsrejsende for udenlandske Firmaer, siden Loven af 9. April 1926 traadte i Kraft.

I § 5, 1ste Stykke, bestemmes det, at de, der driver Næring her i Landet i Henshold til Næringsadkomst, skal være fritaget for at erhverve Adgangsbeviser, dersom de ikke er i Restance med Betaling af forfalden personlig Skat til Stat og Kommune. Jeg ved ikke, hvorledes man har tænkt sig at gennemføre Kontrol med disse Handelsrejsende. Jeg er nær ved at tro, at denne Bestemmelse hører til den Art af Bestemmelser, hvis Overholdelse er ret problematisk. Naar Folk ikke skal erhverve Adgangsbeviser for at kunne handle med de paagældende Varer, saa ved jeg egentlig ikke, hvorigennem Offentligheden skal faa den fornødne Kontrol. Men ogsaa dette Spørgsmaal kan maaske overvejes i det Udvalg, som nu vil blive nedsat om Sagen.

Aubeck: Jeg er ganske enig med de ærede Ordførere for Venstre og Socialdemokratiet i de Udtalelser, de fremsatte angaaende Afgiftens Størrelse og Kontrollen med de fremmede Handelsrejsende. Jeg vil gerne tilføje, at jeg er enig i det, der blev fremhævet stærkt under Forhandlingerne i det høje Folketing, nemlig at det er ganske urimeligt og utilbørligt, at fremmede Handelsrejsende gaar omkring og sælger til private Folk her i Landet; og Kontrollen i saa Henseende bør skærpes stærkt.